

minister kunne se af en hvilken som helst Flaadeplan eller Flaadeordning rundt omkring i Verden. Forholdet er altsaa, som jeg før har fremhævet, det, at naar man vil opfylde Forbundspagtens Artikel 8 om at indskrænke Rustningerne, gaar man her for Flaadens Vedkommende til at udvide dem; det er en Kendsgerning, man ikke kan komme bort fra.

Med Hensyn til Nybygningskontoen sagde den højtærede Forsvarsminister, at naar Venstre ikke kunde komme ud af det med de 2½ Mill. Kr. om Aaret — jeg forstod, at den højtærede Minister egentlig ikke bestred, at man ikke kunde det —, vilde det blive endnu vanskeligere for det radikale Venstres Forslags Vedkommende, og han gjorde gældende, at Forholdet mellem Nybygningskontoen paa Venstres og det konservative Folkepartis Forslag og vort Forslag kunde udtrykkes i Tallene 13 : 10. Jeg maa indrømme, at denne Paastand er mig ganske uforstaaelig. Efter vort Forslag vil Flaaden omfatte 19 500 Tons, men efter Regeringsforslaget, Venstres og de Konservatives Forslag, omfatter Linien 34 000 Tons, ikke, som den højtærede Forsvarsminister gjorde gældende, 26 000, thi under vort Forslag er alt medtaget, men under det foreliggende Regeringsforslag, eller hvad jeg skal kaldet det, har man slet ikke medtaget Specialskibene; der findes endvidere Patrouillebaade, der nævnes under Personellet, men som ikke har fundet Plads under Omtalen af Flaademateriellet, og under Specialskibene mangler „Niels Juel“, den store Krydser, der betegnes som det Skib, der skal foretage de større Rejser i udenrigs Fart, sejle omkring i Verden og vise Flaget. Det samlede Tal vil derfor blive ca. 34 000 Tons, og hvordan Forholdet mellem 34 000 og 19 500 skulde kunne udtrykkes ved Forholdet 13 : 10, forstaaer jeg ikke; den højtærede Forsvarsminister vil maaske senere oplyse os om, hvordan han kommer til dette mærkelige Tal. I øvrigt er der vel Grund til i Sammenhæng hermed at bemærke, at foruden Linien, der altsaa repræsenterer de 34 000 Tons, skal Flaaden endvidere have en Reserve, som omfatter anvendelige Skibe, der som Følge deraf ikke kan have nogen særlig høj Levealder.

Naar den højtærede Forsvarsminister derefter spurgte, hvorledes vi fra vor Side vilde bære os ad, skal jeg svare, at efter den Flaadeplan, vi opstiller, vil der i Marinens nuværende Skibe bortset fra Kystforsvarsskibene, som vi ikke har nogen Brug for, og som derfor udskydes, for en længere Aarrække være tilstrækkelig brugbare Skibe,

saaledes at Nybygninger ikke vil være nødvendige. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at vi ingen Kampskibe skal have, men det er netop Kampskibene, der forældes saa overordentlig hurtigt. Jeg har allerede een Gang gjort opmærksom paa, at vore ældre Kystforsvarsskibe, eller, om Forladelse, Liniestkibe skal de formodentlig hedde, nu er saa gamle, at det ikke kan vare ret længe, før de maa henvises til Reserven, og man maa, hvis man vil naa til det, der betegnes som Minimum, for Liniens Vedkommende, straks i Gang med Nybygningen af nye Liniestkibe, Orlogsskibe.

Der er under disse Forhandlinger atter og atter af Talere fra Venstres og fra konservativ Side blevet gjort gældende, at vi skulde drage Lære af Verdenskrigen, og det er ogsaa rigtigt. Jeg tror, at Læren fra Verdenskrigen kan sammenfattes i een enkelt Sætning, der lyder saaledes: De store Stater bliver stærkere og stærkere, de smaa Stater bliver svagere og svagere, militært set. Denne Udtalelse er fremsat adskillige Aar før Verdenskrigens Udbrud af den bekendte engelske Statsmand Lord Salisbury, og man kan sige, at denne Udtalelse egentlig er et profetisk Ord, for den blev jo paa den uhyggeligste Maade bekræftet under Verdenskrigen. Man fik under Verdenskrigen uægtelig at vide, at de store Stater var blevet stærkere og stærkere og de smaa Stater svagere og svagere. For de smaa Staters Vedkommende, der blev revet ind i Krigshvirvlen, var det egentlig et Spørgsmaal, om de militært set betød noget for de Stater, paa hvis Side de kom til at kæmpe. Det blev den Gang fremhævet, at man maatte sammenholde deres Betydning med, hvor stor en Forlængelse af Frontlinien der blev nødvendig, naar vedkommende Stat kom med, og Spørgsmaalet var da, om de Tropper, de kunde stille, vilde være tilstrækkelige til at bøde paa den Forlængelse af Frontlinien, der krævedes. For de smaa Staters Vedkommende var Regelen altsaa den, at det viste sig, at de var fuldkommen afmægtige, og naar de opgav deres Neutralitet eller af deres Neutralitet blev drevet ud i Krigen, betød det, at deres Skæbne var fuldstændig afhængig af, om de kom paa den Side, der sejrede, eller den, der led Nederlag. Deres Fremtidsskæbne var i en ganske anderledes Grad afhængig af Krigens Udfald end de store Staters, thi ingen tænkte sig dog, at de store Stater vilde gaa til Grunde, men for de smaa Stater var det uvægerligt Tilværelsen, det drejede sig om.

Naar man paa Baggrund deraf alligevel taler om Verdenskrigens Lære og fra Venstres